

Medjay a Morálka

Lovecká sezóna

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Štrnásta poviedka zo série Medjay a Morálka je o strachu, spomienkach, naivite a odvahe. Ukazuje svet, ktorý by skupina expertov skúmala úplne inak ako ľudia, ktorí v ňom žijú. Dôležité pre príbeh sú hmatateľné veci, ako napríklad fotografie, ktoré ukazujú reťaz minulých udalostí. Kto však nepozná históriu, ten často robí rovnaké chyby, problémy pre ostatných a predovšetkým dá prednosť frajerine pred pomalým, racionálnym postupom.

Medjay a Morálka: Lovecká sezóna

Morálka si prezerá šaty na miestnom trhovisku. Nemá v pláne niečo kúpiť, ale vychutnáva si, že je na chvíľu v civilizácii. Aspoň na chvíľu je to o krásnych veciach, streche nad hlavou a klobúčikoch. Ani jeden sa jej nehodí a nemá ani možnosť skúšať klobúk za klobúkom. Napriek tomu, že sa snaží čo najviac efektívne používať svoje nohy, jej to stále veľmi nejde.

„Pomôžem ti?“

„Ako mi chceš pomôcť?“ pýta sa Morálka Medjaya.

„To neviem. Skúsím nejaké zaklínadlo, ktoré by spôsobilo, že by si bola viac gumená.“

„Ale ja nechcem byť gumená.“

„Veru. Gumené neodvrávajú. To by si už nebola ty.“

„Kedy s tým prestaneš?“

„Keď sa naučíš s tými klobúkmi žonglovať.“

„Či si myslíš o tomto klobúku?“

„Vyskúšame.“

Medjay výnimočne vážne ukladá Morálke na hlavu pekný, svetlý klobúčik. Skúsi ho ešte napraviť, ako keby pripravoval modelku na jej vrcholové vystúpenie. Po chvíli však nielen klobúk, ale i celá Morálka padá na zem.

Skupina štyroch chlapov so zbraňami prechádza plným trhoviskom na džipe. Strieľajú do vzduchu a do toho púšťajú hudbu tak hlasno, ako to len ich staré autorádio dokáže. Vyzerajú byť šťastní, plní adrenalínu.

„Čo robia?“ pýta sa prekvapená Morálka, keď ju Medjay zdvíha zo zeme.

„Úpal, nerozvážnosť a debilita. A pocit, že náboje rastú na kaktusoch.“

„To je strašné.“

„To je. Ale neboj sa. Keď sa pozabíjajú, tak môže trvať aj tri dni, kým ich niekto nahradí.“

„O čo im ide?“

„Poznám tieto typy. Myslia si, že sú hrdinovia a že práve oni robia správnu vec. Ak sa nemýlim, idú na lov. Začala sa ich lovecká sezóna. Oni sú lovci a dávno mŕtvi zombíci, pokojne aj vzdialený od akéhokoľvek mesta, sú pre nich pomaly sa pohybujúca korist'. Myslia si, že keď ich veľa pozabíjajú, tak im bude veselšie.“

„To je ako šport?“

„Taký letný, pustinový biatlon. Bez lyží. Presunieš sa, vystreliš, vrátiš sa. Budú dúfať v zlatú medailu, uznanie a neviem čo ešte. A keď to patrične oslávia a vyspia sa, tak si to pokojne zopakujú.“

Medjay si tiež prezerá trh. Nechce sa pozerieť smerom, ktorým išli tí mladíci. Dobré vie, že aj on mohol byť niekedy podobný, ale chce na to zabudnúť. Alebo, že mu naopak pomohli knihy k tomu, aby sa zameral na niečo celkom iné a tieto frajeriny ho ani trochu nelákajú.

Mesto má hradby. Nie sú špeciálne vysoké alebo pevné, ale proti neorganizovaným mŕtvolám by aj podľa Morálky mohli stačiť. Postupne na ne vstupuje. Kým Medjaya nezaujímá tá výprava, ona jednoducho potrebuje vedieť viac. Vidí takmer rovnú krajinu a terénny džíp, ktorý sa rúti k vzdialenému kaňonu.

Rada by teraz všetkých tých mladých mužov presvedčila, aby sa vrátili. Nemá sa k nim ako dostať a uvedomuje si, že by ju len ťažko počúvali. Hrdí, slobodní a túžiaci po dobrodružstve. To nie je niekto, kto by bral dobre mienené rady vážne.

„Tu si. Čo robíš na hradbách?“ pýta sa Medjay.

„Uvažujem.“

„Ja som to už dávno premyslel. Stačí jeden zásah do pneumatiky. Zničila by sa pneumatika, ale ušetrili by sa ľudské životy. Nad tým uvažuješ?“

„Skôr som uvažovala nad tým, že keby zničili všetkých nemŕtvych, čo by s tými pár puškami nikdy nemohli dokázať, na koho by potom poľovali?“

„Teraz poľujú na ľudí. Na tých, ktorí majú dve ruky a dve nohy a teda sú to ľudia. Zlý príklad. Ale rozumieš. Idú proti mŕtvym. Keby všetko dokončili, čo budú robiť? Majú skúsenosti s lovením ľudí. To je nebezpečné.“

Medjay schádza z hradieb a so znechutením sa vydáva do miestneho salónu. Objednáva si nápoj, ktorý síce nechutí dobre, ale v ničení mozgových buniek je vynikajúci. Rozpráva sa s hostinským a prezerá si fotografie. Často sú na nich mladí muži so zbraňami a s džípom. Niektoré staršie fotografie sú podpísané, ale väčšinou menším počtom podpisov, ako je osôb na obrázkoch.

„Šport?“ pýta sa hostinského.

„Prestíž.“

Neboli potrebné ďalšie slová. Namiesto veľkých a dlhých myšlienok je len rýchle zhrnutie toho, že niekto nemá rád nudu. Ani keby ho to malo stáť všetko. Pre Medjaya je to pochopiteľné. Rozumie mladíkom i tým, ktorí sa o nich boja. A naďalej si prezerá fotografie.

Odrazu počuje hluk. Padajú rozkazy i slová plné paniky. Medjay vychádza von a všima si Morálku, ako sa snaží každému rýchlo niečo povedať. Morálka dáva Medjayovi pokyn hlavou, aby išiel za ňou.

Z hradieb vidno mladíka, ktorý sa ponáhľa k bráne. Je sám, bez auta a bez pušky. Volá na všetkých, aby mu otvorili bránu.

Nikto ju však neotvára. Aj keď mladík uteká rýchlejšie ako hordy nemŕtvych, padol jednoduchý rozkaz. Dvere ostanú zatvorené. Nikto nemôže vidieť, či do mladého muža niekto zahryzol, alebo nie. Vyzerá byť zdesený, ale viac ako strach z nemŕtvych ho desí fakt, že mu nikto nechce otvoriť.

„Otvorte bránu!“

„Nechajte ju zatvorenú!“

„Je tam náš človek!“

„To nemôžeme riskovať!“

Na hradby sa stavajú takmer všetci. Morálka pokukuje po revolveroch a puškách, ale dobre vie, že nič z toho nemôže použiť. Medjay si berie mačetu.

„Prečo máš mačetu? Nejdeš po nich páliť?“ pýta sa zvedavá Morálka.

„Pozri sa, koľko ich ide. Hádam dvesto. Obrancov je dosť.“

„Ale prečo si ty zobral mačetu?“

„Pretože neverím, že je tu dosť nábojov.“

Medjay aj s Morálkou môžu sledovať len to, ako nemŕtvi padajú na zem. Mnohí však s guľkami vo vírusom napadnutom tele utekajú ďalej.

Morálka chytá do zubov jednu z mačiet a zhadzuje ju z hradieb. Mladík si ju okamžite berie. Dobre vie, že proti presile nemá šancu. Snaží sa utekať, schovávať a nepoužívať mačetu, kým priamo nemusí. Aj on však vidí, že vzniká nový problém. Chlapi na hradbách už nestrieľajú. Tí, čo vyprázdnilí svoje zásobníky, sa môžu len prizerať. Podobne ako Medjay si berú do rúk čokoľvek, čím sa dá bojovať i bez nábojov.

„Z lovcov zombíkov sa stanú zombíci, lovci živých.“ hovorí Medjay.

„Čo tým myslíš?“

„V tej horde, čo ide na mesto, sú možno už aj tí lovci. A keď nie v tejto vlne, tak v niektorej ďalšej.“

„Čo sa tam stalo?“ pýta sa Morálka.

„Neviem, čo presne sa tam stalo. Namiesto štyroch je jeden, auto nevidím. Logicky sa tak niečo stalo s autom. Čokoľvek. Jazdia ako blázni, možno sa niečo pokazilo. Od kolesa cez palivovú nádrž po fakt, že možno dostal infarkt ten, kto vie hýbať volantom.“

„Čo s tým jedným tam dole?“

„Zomrie. Ak bude chytrý, tak prežije. Ale nemôže sa prestať pohybovať. Vďaka tebe má zbraň. Takže jedného zombíka môže premôcť. Ale proti hromade... mu veľmi nezávidím.“

„Vytiahnime ho lanom.“

Medjay uvažuje. Nenapadlo ho toto riešenie. Zobrať lano nie je problém, ani uviazať ho o tyč. Jediné, čoho sa môže báť, je nevraživosť všetkých vo vnútri.

Medjay zhadzuje lano a mladík sa ho okamžite chytá. Postupne, krok za krokom, sa dostáva do bezpečia.

„Čo ste to urobili! Môže byť napadnutý! Zhodte ho dolu!“ kričí na neho jeden zo starších mešťanov.

„Prezrieme ho. Len pokoj.“ tvrdí Medjay.

„Je to jeho rozhodnutie, on tam išiel z vlastnej vôle. Musí poznať následky.“

„Ak zabijete všetkých hlupákov, tak kto ostane? Kto bude bojovať proti zombíkom?“

Morálka sa snaží prezrieť mladíka. Nevidí žiadne rany. Mladý muž spolupracuje a zhadzuje zo seba oblečenie.

„Ty! Vieš, čo si urobil svojou nerozvážnosťou? Prišli sme o auto, strelivo a štyroch chlapov.“ hovorí ten istý mešťan.

„Ja som nešoféroval, len som sa viezol.“

„Teraz sú mŕtvi všade. Kvôli tebe. Vieš, čo to znamená?“

„To znamená,“ prerušuje ich Medjay, „že by sme si mali zobrať mačety. Brána večne nevydrží.“

Jedna zo žien si všima dav nemŕtvych a dobre vidí svojho milého. Má rovnakú košeľu, ale úplne iné pohyby.

„Lovecká sezóna je plnom prúde. Počty lovcov a zveri sa neustále menia. A my máme jeden obrovský problém.“

„Aký?“ pýta sa Medjaya Morálka.

„To, že ešte stále nerastú náboje na kaktusoch.“